

JAK SE STÁT HRDINOU

Postupovali jsme pomalu po úzké stezce k Batizovskému jezeru. Právě odtud se vinul hřeben, po kterém bychom se měli dostat na nejvyšší vrchol Karpat. Vodní hladina již nebyla tak průzračná jako pleso, kde se před pár hodinami koupala Vlasta. Cáry mlhy se snášely dolů k nám a mezi žulovými skalisky nás ovanula vlhká syrovina. Vedl jsem Josku vzhůru po hrubých žulových plotnách a snažil se vybavit si všechny detaily naší trasy. Vzpomínal jsem na červencovou výpravu z minulého roku, kdy jsme tuto túru podnikli společně s horolezci z Turnova. Vedl nás tenkrát horský vůdce z Banské Bystrice. Jak jsme stoupali vzhůru, narůstal ve mně pocit nejistoty. Joska za mnou šlapal jako stroj. Tušil jsem dobře, jaký má cíl. Nebyla to tato hora. Ale i já jsem chtěl předstoupit před Vlastu jako hrdina.

Na vrcholu Gerlachu jsme stanuli přesně deset minut po šesté. Sám jsem byl překvapen, jak rychlý byl náš výstup. Přesto se ale světlo na západě začalo povážlivě ztrácet. „Jsi frajer, Heinrichu,“ Joska mě objal, „jako opravdovej horskej vůdce!“ Podíval jsem se mu do tváře. Stále jsem nevěděl, jestli si ze mě nestřílí. „Ty kopce jsou fakt moc hezký,“ Joska se dál rozplýval. „Hezký, hezký, zpátky to bude taky hezký,“ snažil jsem se reagovat naoko suverénně, „za světla se už dolů nedostaneme!“ Za vzdáleným obzorem tryskaly poslední paprsky slunce.

„Kde asi budou dnes nocovat?“ zeptal se Joska. Na pozadí jeho měkkého hlasu zašuměl vítr, jenž v nárazech stále zesiloval. „Na rozdíl od nás budou spát v posteli!“ Nemrkl ani okem, jen se na mě podíval. Bylo jasné, že na ni myslí po celou dobu naší prokleté túry, tak jako já.

Vítr zakvílel v záhybech skal snad po sté. Zbytky světla se utápěly na horizontu jako Titanik v ledových vodách Atlantiku. Svět kolem nás se bez omluvy propadal do tmy. Věděl jsem neomylně, že to přijde. Ještě poslední krvavý paprsek jako záchranný signál. Potom se kolem nás rozhostila tma.

Cesty zpět domů bývají v horách často těmi posledními. Uvědomoval jsem si tuto starou horolezeckou pravdu. O to víc jsem chtěl svého kamaráda dovést do bezpečí. Měl jsem možnost právě teď ukázat, co ve mně je. Ale nohy se mi podlamovaly hrůzou při představě, že sestup s Joskou nezvládnou. Naštěstí na nebi svítil měsíc. Bledé přízračné světlo se rozlévalo po rozeklaných štítech hor. Pronikalo skrze plynoucí mraky, střídavě sílilo a ztrácelo se.

Pohled na cestu, kterou jsme na Gerlach vylezli, byl shora zcela jiný. Spíše jsem naši polohu odhadoval, než že bych terén kolem sebe skutečně poznával. Pokud by nesvítil měsíc, byli bychom nuceni tady ve skalách přenocovat.

Začalo drobně poprchávat, když se před námi otevřela strmá soutěska. Předstíral jsem, že se nic neděje. „Kam mě to vedeš?“ Joska vycítil moji nejistotu. „Dolů, vole,“ osopil jsem se na něho, „říkal jsem ti, že tady zatmíme!“ „Myslel jsem, že to tady znáš!“ v měkkém tónu jeho hlasu ale nebylo nic osobního. „To jsem si myslel taky!“ odsekl jsem. Bylo to k popukání. „Můžeme tu postavit stan, udělat večírek, co ty na to?“ Nevím, jestli mě zkoušel, ale v jeho hlase nebyl ani náznak zloby či provokace. To mě vždy dokázalo odzbrojit, nebo naopak rozžhavit do běla. Tenkrát nad Batizovským plesem se přihodilo to druhé. Prudce jsem se otočil, ale z úst mi už nevyšla ani slabika. Nohy se mi smekly po příkré desce a já se řítit kamsi dolů. Zoufale jsem se snažil zarýt prsty do skály, šmátral jsem po trhlinách, ale marně. Ostrý povrch žuly mi jen bezohledně strhával kůži z dlaní a tíha vlastního těla mě táhla do temnoty pode mnou. Jako po struhadle jsem nezadržitelně